

Csalódás

Az asszony vallásos volt. Aki találkozott vele, hamar megérezte rajta, hogy valami földöntúliba kapaszkodik. Minden lélegzetvétele erről tanúskodott. Amikor váratlan, sőt fájdalmas esemény történt az életében, akkor görcsössé vált, és még szigorúbb lett önmagához, meg a környezetében felbukkanó emberek iránt. Merevsége óvatosságra intette a párját, a munkatársait. *Jobb lesz vele vigyázni!* - gondolták többen is néha. Nem tudott boldog lenni igazán. Furcsa mód, talán akkor került legközelebb ehhez a felszabadító, eufórikus érzéshez, amikor vékony, madárujjai remegve merültek alá a templom ajtajánál elhelyezett szenteltvíztartóba. Mintha a cseppkőbarlangban az egyik nyúlvány végéről szabadulni akaró hideg, dermedt vízecsseppet érintené. Kirázta egész testét a fagyos víz. Amióta elvesztette kislányát, onnantól fogva nem találta a helyét sehol. Hiába történt sok-sok évvel ezelőtt a tragédia, gyászával egyedül maradt. Többnyire itt, a rideg és kopott freskójú falak, egy másik kor világképét tükröző festmények, szobrok között talált megnyugvást, menedéket. Aztán rájött, hogy a hite is kevés ehhez.

- Beteg a lelkem. Nem tudom, ki is vagyok! - ismételte férjének hónapokon keresztül, mint egy végtelenített, és elakadt bakelitlemez. Csak az üres sóhajok, meg a hosszú némaság tudott a felszínre törni belőle...

Visszaemlékezett a szülés körülményeire. Már az is rossz előjelnek mutatkozott.

Mikor eljött az idő, akkor összecsomagolta az útításkájába a szükséges holmikat. Tisztítószerek, hálóingek, törölközők, papucs, fehérnemű. Semmi nehéz kellék. Mégis mázsás súlyúnak tűnt a csomagja. Valójában a szíve vált ólom nehezzé. Megtelt félsszel és aggodalommal. Hiába állt mellette végig a férje. A szülőszobában, mint valami laboratóriumban, esetlenül és idegenül feküdt. A leendő apát zöldbe öltöztették tetőtől talpig. Ideges várakozással, fényképezőgéppel a kezében ült az ágya mellett. Bosszantó, hideg levegő áramlott be a rozoga ablakon. Reszketve bújt a vékony takaró mögé, és biztonságot, kapaszkodót keresett. De csak a párja tenyere és tekintete nyújtott némi reménysugarat. Csigát is meghazudtoló lassúsággal teltek a percek. Mindenki várt valamire. Ő leginkább arra, hogy végre megszabaduljon túlhordott terhétől. Emiatt büntudat kezdte el gyötörni. A férje pedig már rég szeretett volna túl lenni az egészen. Egyre inkább fehérré vált az arca. Mintha ő lenne a főszereplő! A fogadott szülész-nőgyógyász orvosa sehol. Valahol Budapesten szórakozott egy hotelban, ugyanis valamelyik neves gyógyszer cég által

támogatott konferencián vett inkább részt. Persze hónapokon át vizsgálta, nyugtatta, és elhitette, hogy vele lesz a legfontosabb résznél is. Éktelen harag szállta meg, mikor a szomorú történetének ehhez a részéhez ért. Ezért nagyon becsapottnak érezte magát a vajúdás egész ideje alatt. Azóta se tudott neki megbocsájtani. Egy kezdő orvost küldtek be hozzá, aki éppen ügyeletes volt az osztályon. A hasa több órája bekeményedve. Már két palack tartalmát eresztették be a vénájába. A tapasztalatlan doki tanácstalanul figyelte, aztán egyszer csak kapcsolatba lépett vele.

- Valóban nincsenek fájásai? - amire ő fáradtan, erőtlenül rázta a fejét. - Nem értem. Minden rendben van. Az ultrahangvizsgálat semmi különöset nem jelez. Az értékei normálisak. Csak túlhordta kissé. - Próbálta elviselhetőbbé tenni a kínossá váló helyzetet. Bár sejtette, hogy nem szokványos szülés lesz. És egymás után érkeztek az újabb és újabb fehérvérsejtes alakok. Idővel orvosokkal telt meg az egész szoba. Szaporán suttogtak egymásnak. A férj csak pislogott a háttérben, mint a színházban a legutolsó mellékszereplő egy izgalmas jelenetnél. A fényképezőgépről már teljesen megfeledkezett. Ekkor kezdetét vette az erőteljesebb orvosi beavatkozás, habár a baba a pocakban semmi jelét nem adta annak, hogy ki szeretne jönni onnan, ahol minden biztonnyal teljesen elégedett mindennel. Felcsatolták a lábaira a szorítókat. Előkerültek a fém tálak, steril eszközök. Majd

újabb orvossal lett gazdagabb a vajúdo helyiség. Így már legalább hatan voltak a szakavatott emberek, mégsem történt meg a várva várt csoda. És az egyikőjük munkához látott. Burkot repesztett. Közepes nagyságú tócsa alakult ki a lábai között a nyrontakarón. A másik orvos biztatta, hogy nyomjon, nyomjon. Fájás fájást követett. De még mindig nem volt az az igazi. Akkor kézzel is besegítettek a nagyon várt jövevénynek. De a pici csak nem akart előbújni. Ő akkorra már a sok nyomástól, erőlködéstől, a tágulás közben érzett fájalmaktól a végkimerülés határán tartott. Megadóan elterült, mint egy hulla. Jártányi ereje sem maradt a folytatáshoz. A kezdetekkor még segélykérően a férjéhez fordult, mostanra szorosán markolta az ujjait. Körmeit néhol olyan mélyen belevájta az ujjába, hogy több helyen kiserkent a vére. Őnála viszont semmi vérzés, semmi nedv, semmi újszülött. Újabb alak jelent meg az ajtóban. Ekkorra már a kórház összes talpon lévő orvosa itt lehetett. Mindenki ugrásra készen figyelt. Benne patt helyzet alakult ki. A bébi se ki, se vissza nem akart haladni. Ismét összedugták a fejüket a szakemberek.

- Asszonyom, nagyon fog fájni, ami következik. Vegyen nagy levegőt. - Sziszegte komolyan, és határozottan az ügyeletes orvos. Aztán egy halk reccsenést lehetett hallani, majd az ő fájdalmas kiáltását. Utána simán előbukkant a baba feje, majd a többi testrészekkéje. A szülésznő vette

gondozásába a korábban megakadt jövevényt. Lemosták a picit, és visszatették a testére. Békésen, sírósan ott szuszogott a mellkasán, a hálóingje alatt. De ő fájdalomtól félájultan mit sem tudott kezdeni vele. Nem is örült akkor a picinek. Fáradtan, elcsigázottan, félholtan ernyedte el, homlokán verejtékcseppek gyöngyözödték. Férje nézte őket. Gyönyörűnek látta mindkettőjüket. Elérzékenyülten, meghatódva beszélt hozzájuk.

- Szépek vagytok. De szép!

- Gratulálok apuka! Igazán szép és egészséges a baba. - rázott kezét vele a fiatal szülész.

- És mi lett?- kérdezte meg tőlük kicsit később.

- Ja. Bocs. Lány. Lányunk van...

Az emlékei felidézésekor könnyek gyűltek a szemeibe. Bőgött, mint egy gyerek. Elementáris erővel záporoztak, potyogtak a könnyei. Lassan egy egész tócsa éktelenkedett már alatta. És csak zokogott és zokogott. Egész testével beleremegett a fájdalmába. Mintha kiszakadt volna belőle egy rész. Ahogy szüléskor.